

Натаму – в поле битолско
чемрее врба проклета –
под врбата незнаен гроб,
в гроб лежи војник непознат.

Лежи од војна световна,
лежи – и веќе земјосал –
силно го тога изела
задека тука загинал.

Никој крај него немаше –
вишното небо врз него,
земјата скришна под него –
над гробот врба стушена.

А таде – в гори зелени
в сума гробишта лежеа
делии – одбор јунаци
за татковината паднати.

В полноќ се над ним дрвјата
од жалба силно свиваа –
горските бистри езерца
в силна светлина светеа.

И од ним – самовилите
една по една идеа –
од гроб до гроб го дигаа
јунак до јунак – на оро.

И кога сите минеа
покрај врбата стушена –
делии се запираа
незнаен брат си викаа:
“Ја стани, море, јабанец
на оро со самовили!
зора се зори – петлите
скоро ќе в село пропеат!”

А тој од гробот тепкаше
дума врз дума чемерна: –
“Минете, браќа, врвете,
Не сум ви лика – прилика!
Кој умрел за татковината
и за човечки правдини –
каде вас, братко, не гинел,
со вас до векот живеел.

Вие му песна пеете,
вие го со песна жалите –
така се сите раѓате
и така си умирате!

А тука – зожто паднав ја?
зошто ме куршум прониза,
зошто ме земја притисна –
за кого лудо загинав?

Кажете, браќа, кажете,

кажете – па поминете –
мене ме ништо не дига,
мојата смрт е – карасмрт!”

Делии глави веднеа,
немеа самовилите –
тешко на тија, горко им
така што гинат на војна!